

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Gaat het WP staken?

Universiteit met een gebrek aan cash-flow

Naar aanleiding van de door de regering en de academische overheid opgelegde besparingsmaatregelen werd door de syndicale delegatie van het WP van de K.U.Leuven een onderhoud aangevraagd met de rektor. Volgens de L.B.C.-stuurgroep (vakbondsafvaardiging van het WP en het ATP) zijn de door de K.U.L. gevraagde inleveringen te hoog in verhouding tot wat reeds, bij wijze van volmachtbesluit, werd opgelegd door de regering. De vertegenwoordigers van het WP wilden met dit onderhoud dan ook meer duidelijkheid bekomen van de academische overheid, over haar motieven voor het gevoerde inleveringsbeleid, en hiermee samenhangend over de financiële situatie van de K.U.L. Deze laatste blijkt echter niet zo rooskleurig te zijn, wat het bezitten van liquiditeiten betreft, o.a. ten gevolge van een aan de U.C.L. toegestane lening.

Het valt studenten doorgaans moeilijk om hun universiteit eens niet als «school» maar als «bedrijf» te zien. Studenten zijn immers voor die universiteit geen «werknemers», zoals WP'ers (wetenschappelijk personeel) of ATP'ers (administratief & technisch personeel); studenten verhouden zich tot dit bedrijf veeleer als «grondstof». Zo ze zich reeds hun eigen belangenverdediging ter harte nemen, is de besparingsproblematiek iets wat hen ver boven het hoofd groeit. «Verdient het WP niet genoeg, vergeleken met wat anderen zoal niet moeten inleveren?» Ik ben geneigd om het me af te vragen, hoewel het wellicht een naïeve vraagstelling is, alleen al om de betrokkenheid van de studenten bij de werking van deze unief. Ten koste van wie of wat wordt er ten slotte bespaard?

Alternatief voorstel ...

Volgens de syndicale delegatie van het WP is de aan de faculteiten opgelegde besparing van 6% onverantwoord, en zelfs onnodig. Men stelt namelijk dat de twee «wettelijk» voziene maatregelen, zijnde een loonsvermindering van 10% bij het nieuw aangenomen tijdelijk wetenschappelijk personeel

(TWP), en de vervroegde op emeritaatstelling, moeten volstaan om de door de regering ingehouden 2,5% te compenseren. De inkrimping van de staatstoelagen met 2,5% zou immers voor de K.U. Leuven minder zwaar aankomen, omdat het studentenaantal hier nog gestegen is, zodat de K.U.L. in feite slechts 0,74% minder ontvangt.

Vandaar het alternatieve voorstel, tegenover de in hoofdzaak niet-vervangingsmaatregelen, die in de verschillende faculteiten genomen werden: een striktere toepassing dan nu gebeurt, van de verplichte pensionering voor professoren op 65 jaar, en een (recurrente) besparing van 10% op de werkingskosten. De wettelijk verplichte 10% inlevering van het TWP neemt men er noodgedwongen bij, het niet vervangen van WP'ers daarentegen vindt men totaal onaanvaardbaar.

... gaat op in de mist

Op de bijeenkomst van de L.B.C.-stuurgroep op 10 februari bleek echter hoe moeilijk het was in exacte cijfers uitgedrukt alternatief voorop te stellen. Maar dezelfde verwarring blijkt ook te bestaan bij de academische overheid, om te beginnen t.o.v. welke personeels-kostprijs de faculteiten 6% dienen te besparen, en waarom juist 6%. Als referentie blijkt nu reeds niet alleen sprake te zijn van een theoretische omkadering (wettelijk kader, bepaald door de financieringswet van 1971) en een praktisch kader (het reël bestaande): de academische overheid schijnt een derde interpretatie te hebben, nl. het door hen goedgekeurde kader, wat een zeer manipuleerbaar begrip is. De werkelijke motieven van de academische overheid liggen dan ook elders. Financiële ziet het er voor de K.U.L. immers minder goed uit, dan men op grond van haar nog steeds stijgende studentenaantal zou verwachten, men zit vooral met een tekort aan liquiditeiten («cash-flow»), tengevolge van een lening toegestaan aan de U.C.L., en ten gevolge van de pre-financiering door de K.U.L. van haar bouwprojecten (Gasthuisberg, ...). Sinds 1980 werden de daarvoor beschikbare fondsen immers door de regering geblokkeerd. Om uit haar (tijdelijke?) financiële moeilijkheden te geraken zou de K.U.L. op haar beurt reeds een lening van ± 200 miljoen hebben aangegaan. Bovendien vreest men dat de studentenaantallen de komende jaren ook voor Leuven zullen gaan stagneren, of zelfs afnemen.

Het ATP en het WP van onze universiteit is het niet helemaal eens met de besparingsmaatregelen van de unief; zij voelen zich zelfs gedupeerd.

Weekblad. Jaargang 9, '82-'83. nr. 19, dd. 18 februari 1983.

V.u. Marcel Meeus. Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven. Tel.: 016/22 44 38.

Redakties steeds op vrijdag tussen 16.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 1ste verd. Art. binnen 1 week vóór verschijnen. Abonnementprijs per jaarg.: 150 fr. (gewoon), 350 fr. (steun) Te storten op rekening nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-Veto, Van Evenstr. 2D, Leuven, met vermelding 'Veto-abonnement'.

EN VERDER

Lezersbrieven	p. 2
Zieke eitjes	p. 2
Studie...druk	p. 3
Pictet's mensenrecht	p. 3
Financiële KK	p. 5
Bedrijfsbezettingen	p. 5
15 jaar na '68	p. 6
Germaans kabaret	p. 7
Gefluister in Sanitair	p. 7
Alma-kost	p. 7

Personeel versus werking

Wat echter vooral een doorn in het oog is, zowel voor het wetenschappelijk als het administratief-technisch personeel, is dat de K.U.L. thans een bezuinigingspolitiek voert die vooral ten koste gaat van het personeelsbestand, zonder garanties voor het opnieuw in dienst nemen, wanneer de liquiditeitsproblemen zullen zijn opgelost. «Intussen worden meer dan 100 miljoen reserves op de personeelsbegroting besteed aan onderhoud en verwarming van gebouwen, en blijft men maar verder bouwen», aldus Jos Vanoverschelde, voorzitter Syndicale Delegatie van het ATP. Dat het bovendien slechts schijn is dat er niet geraakt wordt aan de statuten van het personeel, ondervindt het ATP maar al te goed, bv. in verband met de examens voor bevordering, en i.v.m. het afdanken van vrouwen op 60 jaar, wat vooralsnog onwettig is.

Bij alle ondoorzichtigheid waarmee de academische overheid zich thans verschanst, is dit toch wel duidelijk, nl. dat er een fundamenteel meningsverschil bestaat tussen academische overheid enerzijds en WP en ATP anderzijds. Waar de laatsten de inlevering vooral willen waarmaken door een besparing op de werkingskosten i.p.v. personeelskosten, verzet de K.U.L. zich hier tegen, om redenen die door de L.B.C.-stuurgroep als te goedkoop worden bestempeld. Ook een ander L.B.C.-voorstel vindt weinig sympathie bij de academische overheid, nl. het overschakelen op overheidstatuut voor het vastbenoemd personeel. (Dit zou de K.U.L. ongeveer 250 miljoen opbrengen, doordat ze dan geen pensioensbijdragen meer moeten betalen.) Andere voorstellen,

zoals een beperking van de kumul, bleven evenzeer onbesproken.

In hun verdediging voor het behoud van het huidige personeelsbestand, maken WP en ATP zich sterk door te verwijzen naar de nog steeds niet bereikte omkaderingsnormen, zoals deze door de wet op de financiering van de universiteiten werd toegestaan.

Een strategie

Op de laatste gemeenschappelijke bijeenkomst van de syndicale delegaties van ATP en WP, bleek echter hoe moeilijk het was om de belangenverdediging voor deze groepen waar te maken. De academische overheid heeft het strategisch goed beheerd door de uiteindelijke beslissingen op fakultair niveau te laten plaatsvinden. Zo het medebeheer voor de studenten nog niet erg vruchtbaar is gebleken, voor het WP stelt zich dit probleem des te scherper, om maar niet te spreken van het ATP, dat in de academische sektor zelfs helemaal niet vertegenwoordigd is. En waar men al eens stelt dat de problemen van de ASR, inzake medebeheer bv., te wijten zijn aan het gebrek aan functioneren op het niveau van de kringen, zo wordt het voor het WP reeds een probleem om zijn achterban op de hoogte te houden of te contacteren. Dit heeft waarschijnlijk wel te maken met de geïsoleerdheid van deze categorie: WP'ers denken over hun eigen statuut veel minder in termen van een bepaalde personeels-categorie, dan wel in termen van een bepaalde onderzoeksrichting, een bepaald departement of labo ...

In de feodale concurrentieslag tussen de verschillende laboratoria, strijden zij steeds onder het vaandel van hun eigen werkgever (broodheer). □

De student aan de V.U.B.

Meestal beginnen de detectorromans met een andere cliché. Deze bijvoorbeeld: «Onder een striemende regen, tegen middernacht liepen zij over het desolate terrein, onder de zware schaduw van nuttelos verlichte torengebouwen waarrond de wind een woeste dans hield. Hun koffers wogen loodzwaar. Geen mens was er te zien die hen de weg kon wijzen. Tot plots...»

De werkelijkheid van de campus Elsene van de VUB's nachts is bijna zo'n clichébeeld: een slechte start voor ons bezoek aan deze Brusselse universiteit. De TD van de *Studiekring Vrij Onderzoek* in de feestzaal — een betonnen spelonk — van het *Brussels Studenten Genootschap* was niet van die aard om ons veel meer op te monteren.

Kleurige lokken, breedklokkende korte rokjes, gespikkelde stridassjes: het doordeweekse Atelier-publiek, maar dit was een kringfuif. Het Ik-tijdperk had er hard toegeslagen.

Korte tijd en een paar pintjes verder merkten wij dat deze observaties ons geen dieper inzicht in de VUB-structuur zouden geven. Op naar de toiletten dus, in de hoop bij de graffiti wat meer duidelijkheid te krijgen. Graffiti maken is hier een kunst.

Fluorescente verf (naast het *bicje* voor de ordinaire viespeuk) gespoten in bijna grafische ontwerpen: 'De Brasers' waren heel goed — Zyklon B'; 'Waarom moet men altijd schunnige teksten opschrijven? — propere kerel'. Of wat dacht u van deze dialoog: 'Van maagd blijven krijg je kanker: laat je inenten' (in felle kleuren) 'Sorry hoor, maar neuken verhoogt de kans op cervixcarinoom bij de vrouw (een student geneeskunde)'.

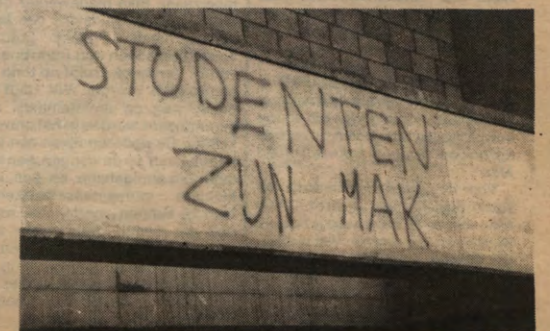
The hidden life

Onderdak die eerste nacht kregen we in een kraakpand. Aan de overzijde van de Triomflaan (die de campus begrenst) wordt een ganse rij huizen bewoond

door studenten. Dat het hier om 'kraken' gaat, is niet op te maken uit het interieur: de kamer waar wij vertoeven ziet eruit als het modale studentenok in Leuven. Dit kraken werd dan ook ooit bestempeld als 'elitair kraken' — studenten nemen huizen in op het uitbreidingsgebied van de unief, terwijl de academische overheid dit door de vingers ziet. De bewoners van de panden zijn trouwens niet te spreken over de Waalse autonomen die de huizen op de hoek van de Triomflaan kraakten en in erbarmelijke staat achterlieten. Ook in de nete kraakpanden is echter niet alles koek en ei: wonen is immers volgens de krakersfilosofie een elementair recht.

Jean Pictet: eredoctor

'Dat de wereld niet in haat zou vergaan' sprak Henry Dunant, en tevens Jean Pictet, de nieuwe eredoctor van de KULeuven op woensdag 2 februari ll. in zijn dankwoord. Pictet is gewezen ondervoorzitter van het Internationaal Komitee van het Rode Kruis, en liet in deze functie veel van zich horen. De eredoctor gaf een gastcollege voor prof Van Houtte van de rechts-faculteit. Pictet wil eerbied voor de menselijke persoon: daarom is het nodig dat de conflicten geregeld worden vóór men ze gaat uitlechten. Een impressie van een betoeg over mensenrechten en humanitair recht, verdedigingsrecht en oorlogsrecht, dat alles op pagina 3. (Foto Wiv) □

Graffiti aan de VUB, op betonnen muren of: de 'niet-eficiënte studenten' laten van zich horen. (foto Wim Verhelst)

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen geseveerd worden op het Veto-sekretariaat, 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbannen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redactie bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is een soms te zoeken inleverpoortje. Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

krantje om snel te vergeten of de democratische zeggenschap van verbitterd onbevoegden, blijven ook andere lezers van jullie medewerking méér verwachten dan het wekelijks vervallen in charismatisch en cynisch nihilisme.

Waarom de vruchtbare deconstructie van onderscheiden onderwerpen telkens weer het despotische nastartje megeven van systematische destructie?

Bedeelde lezersbrief illustreerde moedig idealistisch de verweten verwarving.

(¹) Ludo Abicht, De Rode Vaan
Marie-Claire Foblets

Kreten en...

Hoi "Wiv gefluister",

Misschien kan je in het vervolg eens rustig een pintje komen drinken in de "Kaffaer". Dan kan je komen kijken hoe erg de tappers door mij getiraniseerd worden. Het zal de waarheidsgetrouwheid van "Kreten en Gefluister" zeker geen kwaad doen.

See you in de Kaffaer,

Pol Rots

Blokken tot ...

De bedenking vermocht met beleefde overtuiging Uw redactie te herinneren aan de lezersbrief van Alain de Crombrughe, opgenomen in Vetonummer 17.

Hoe de constructieve reflectie aldaar Uw medium vriendelijk aansporend, uitnodigt tot creativiteit.

Minder wellevend, doch met de stempel van het ervaringsgegeven, u de wijsneus drukkend op een 'kinderziekte van nieuw links' (¹).

Tenware Uw opzet waait naar het

Stuurgroep 4 febr.

In Veto nr.18 geeft U onder de titel 'Protea wel, NSV en zes anderen niet' een verslag van de stuurgroepvergadering van 4 februari II. Hierin citeert U mij als hebbende gezegd: 'éénpartijstaten ALS Nigeria'.

Op de stuurgroepvergadering heb ik inderdaad één en ander gezegd over Nigeria, o.a. n.a.v. de uitdrijving van Ghanees gastarbeiders. Ook ben ik bezig geweest over éénpartijstaten in Afrika. Ik heb evenwel niet Nigeria als éénpartijstaat vernoemd.

Ik kan me best voorstellen dat het niet eenvoudig is verslag te brengen van een discussie zoals die op de stuurgroepvergadering plaatsvond. Ik wil dan ook helemaal geen steen werpen naar Uw medewerkers. Wel zou ik U willen vragen om bij wijze van rechtzetting deze lezersbrief in Uw volgend nummer te publiceren.

Chris Vervliet

(ADVERTENTIE)

alstublieft

Pencoprint maakt een eind aan tijdgebrek op de tekenkamer.

tijdwinst

Tijd die verspild wordt voor het uitvoeren van steeds weer hetzelfde tekenwerk.

Pencoprint's Xerox 2080 vergroot en verkleint tekeningen, illustraties, affiches.

Maakt van oude tekeningen nieuwe. Supersnel. Gestoken scherp. Is een tekening verbleekt of ingescheurd? Met onze 2080 maken we er snel een keurige afdruk van. Een wijziging? We drukken orgefixeerd, vlakken het te veranderen stuk uit en fixeren. Klaar voor de wijziging!

afdruk materiaal

A1 of 620 mm breed bij bijna iedere lengte. Normaal papier, kalkpapier, tekenfilm (polyester of acetaat)

niet te groot en niet te klein

Pencoprint's 2080 zorgt ervoor dat uw afdrucken altijd precies op maat zijn. Iemand die met een miniem onderdeel van een grote tekening bezig is, hoeft niet moeizaam te frunniken in een klein hoekje van die hele lap. En een ander die op het werk maar een klein plekje tot zijn beschikking heeft, hoeft niet te worstelen met een half papier voetbalveld.

originelen

AO of 914 mm breed bij bijna iedere lengte. Niet lichtdoorlatend, doorschijnend of transparant.

PENCOPRINT, TIENSESTRAAT 36 TEL. 016.22.10.39

(ADVERTENTIE)

"Cafe Taverna Universum"

Herbert Hooverplein 26 (Hoek Tiensestraat)
3000 Leuven ☎ 016/20.07.50

Super-Snacks en Spaghetti

Terras

Vlotte bediening

Alle dagen open vanaf 7.30 h

Ruime parking

Zaal ter beschikking

(ADVERTENTIE)

AUDIO

VERKOOP & SERVICE

Sony - Marantz
Bang & Olufsen
Dual - Sanyo - Akai
Lenco - Grundig
Pioneer - Panasonic
Yamaha - B & W
Revox - Tandberg
enz

Donderdag gesloten

(016) 22 43 64

Diestsestraat 164-168
3000 LEUVEN

VIDEO

VERKOOP & SERVICE

SONY
UMATIC
BETAMAX
PANASONIC
SANYO
BANG & OLUFSEN
GRUNDIG

Donderdag gesloten

ecomag

Publimag

WAPABELOEBA : een slingerende radio

Radio Sinjaal spreidt sinds kort niet alleen haar uitzendfrequentie, maar ook haar activiteiten & programma's. Volgens een perscommuniqué van INFOMEDIA v.z.w., inrichtende macht, is Radio Sinjaal al sinds 15 januari jongstleden ook tussen 14.00 u. en 01 u. te horen op megahertzen waar U normaliter signalen van een andere oorsprong zou verwachten, en natuurlijk ook op 'de nieuwe frequentie 101.3 Mhz.'

Voor de nieuwe programma's van Radio Signaal moet je niet bij Veto zijn; voor zo'n ding moet je betalen, wij zijn niet van gisteren. Wel verklappen we dat er 's namiddags namiddag-programmatie is, 's avonds avond-programmatie en 's nachts nacht-programmatie. Waar je wel terecht kan is op Sinjaals adres Postbus 12, 3000 Leuven. Wil je es kletsen met de D.J. van wacht, draai dan 016/23 15.98.

Het ei van Newton

Veto zit vol acné, Veto knarsetand, Veto ademt niet meer maar gergelt moeizaam. Elke medewerker doet alsof hij '1984' minstens één keer gelezen heeft. Polleke Fotozet voedt zich alleen nog intraveneus, Jan H. Verbanck kruipt op tong en teentoppen vooruit, WIV zuigt de ganse dag op amfetamines, die gemarineerd werden in het ontwikkelbad. De anderen lijken een iets betere kleur op de wangen, een iets kleiner alcoholgehalte en een iets kleinere mutualiteitsafhankelijkheid te kunnen voorleggen, maar ook dat brengt geen zoden aan de dek dij van een depressie. En de redaktievergaderingen gaan nu al tijd door in de donkere kamer. In godsnaam, hoe is het zover kunnen komen?

We zullen een lang verhaal in steno vertalen. De Veto-mensen

zijn nooit de paljassen, de feest-neuzen, de billekleters geweest. Zwart en gal, dat fungeerde als vlag van de lading. Toch konden de doemfanaten een schepe moed bijeenkrabben om een blad als Veto lucht in te blazen. Met alle gevolgen vandien natuurlijk. Veto stak vol duisternis, pessimisme en slechtruikende adem. Het ging slecht in de wereld, die met zijn langgenagelde vingers de redakteurs in de middel klemde, en Veto moest deze donkere polsag in zijn lijnen laten tikken. (Iemand roept hier 'nihilisme, niet vergeten' en valt uitgeput met zijn hoofd in de papiermand.)

Het pijnlijk woord is gevallen. Nihilisme is 'het verwerpen van alle stellige overtuiging of van alle binding' ('Viadukt en andere moeilijke woorden', p. 598). Dat bete-

kent dat een lezersbrief als zoekertje gekatalogeerd wordt of in de powezierubriek gepubliceerd wordt. Dat betekent dat nooit geschreven wordt over roccoco, oleografie of ipecacuanha's, omdat dan kleur moet bekend worden en kaarten op tafel gelegd. Dat moet niet, kan niet, mag niet.

Deze zekerheid van het onzekere werd echter onlangs ondergraven. Als mollen kwamen lezersbrieven de Veto-tuin destabiliseren. Vingers werden tegen de slapen gedruwd en het zwart, de gal en de doem moesten nu door de kokken zelf opgelepeld worden. Lekker, zeiden ze, maar de nasmaak, die op het gehemelte bleef kleven, wakte walg op. Niet iedereen dacht als Veto, dit was duidelijk geworden, niet iedereen was de geur van bloemen en het gezoem der mug-

gen vergeten, niet iedereen hapte brokken uit de zure taart. Weg was de zekerheid, de berusting, en de nacht viel dieper.

De hamer had geklopt, zwart werd zwarter, gal galler, doem doemer. Een vreemde ziekte kroop in de lichamen. Een dokter werkte uren aan een stuk en verdeed daarna spoorloos, de huisapoteker vertrok ('zeker is zeker', zei hij nog) voor twee maand naar Tenerife of Mallorca (de man was soms ook onzeker). Veto leed, hing aan het kruis van het onbegrip, een bittere spons in de mond geperst.

Moraal van het verhaal? Dames en heren, ik ben ook Veto-medewerker en jullie willen een moraal... Bestellen jullie soms chili con carne in een Chinees restaurant? Vragen jullie soms een bioskoop-tiketje in een biechtstoel? Neen, dus ook nihil moraal. Alleen een konklusie. 'Veto zit met een ei.'

L&W-debat:

Studiedruk: oorzaken en alternatieven?

Een debat over studiedruk.. de organisatoren hielden hun klopporgaan vast. Maar de opkomst was groot, de Kleine Aula liep vol Letteren en Wijsbegeerders, terwijl ook de opkomst uit andere fakulteiten niet gering was (jammer van geen foto's). Een goede oproep in de jaren, de afficheslag, en de artikelen en de publiciteit in Veto waren er waarschijnlijk de oorzaak van dat een groot publiek dit geslaagde debat bijwoonde. Studiedruk, een kurkdroog tema, maar wel één dat belangstelling krijgt... en verdient.

De opkomst was inderdaad groot; geen zitplaats in de Kleine Aula was nog vrij. Het publiek nam trouwens zeer actief aan het debat deel en diende menigmaal een pannellid van antwoord. De thema's die werden aangesneden waren ter zake en de conclusies van het debat waren opbouwend te noemen. Van enkele algemene impressies nu echter over naar concrete verslaggeving: een debat in se — donderdagavond, 3 februari 1983.

Studiebelasting, een probleem?

Het debat werd ingeleid door een vrijgestelde van Kringraad, dhr. L. Baltussen, die het pannel en het publiek 3 vragen voorlegde: wat vindt men een redelijke belasting, welke is de reële belasting en wat kan er concreet gedaan worden om studiebelasting te bestrijden of te voorkomen. Volgens Dhr. Baltussen stijgt de studiedruk gestadig en is de motor van deze bestendige groei in het universitaire systeem ingebouwd, nl. de dubbele functie van een prof als docent en als research-man. Profen verrichten onderzoek en willen ook hun onderwijs up-to-date houden, d.w.z. de resultaten van hun onderzoek aan hun studenten doorgeven, zonder echter de morele moed op te brengen in het voorgaande te snoeien. Resultaat: de kursussen worden dikker, programma's zwellen aan. Volgens B. moet daarom een structurele beveiliging aan de unif voorzien worden; een centrale orgaan dat als termostaat gaat dienen en programma's regelmatig afspert op studiedruk. In Antwerpen is een dergelijk orgaan officieel ingesteld.

Norm of degeneratie

Of men het probleem van studielast reël vindt, hangt natuurlijk af van de norm die men hanteert. Bij het oordelen over de zwaarte van het programma gaan profen vaak uit van

vergelijkingen met vroeger. Zoals bv. prof. Wils (geschiedenis) die zei dat in zijn tijd de studenten tot 55 uren per week werkten en dat men het nu veel gemakkelijker had. Dekaan Pinnoy sprak deze bewering echter tegen: zijn ervaring was dat men vroeger alleen op het eind van het jaar meer dan 40 uur werkte, en de rest van het jaar onder dit gemiddelde bleef — een toestand die hij gelukkiger achtte dan de huidige; nu moet de student immers veel meer werken. Maar volgens Geert Van De Meerse, één van de studentenvertegenwoordigers in het pannel waren deze uitspraken gebaseerd op *subjectieve ervaringen*, in verband waarmee hij verwees naar individuele verschillen onder de studenten, o.m. op het vlak van de prestatiedrang.

De vrees van Prof. Wils was echter dat men door het terugschroeven van de studienorm het pedagogisch peil van de universitaire opleiding zou verlagen. 'Het probleem van studiedruk is meteen opgelost als degenen die de druk te hoog vinden direct naar het NUHO (Niet-Universitair Hoger Onderwijs) verhuizen', beweerde hij met klem, en voegde eraan toe dat mensen die later de hoogste posten gingen bekleden in de maatschappij daar aan de unif ook maar moesten werken. Enkele mensen uit het publiek hadden blijkbaar die ambitie niet, en decaan Pinnoy was van mening dat de universiteit een dienst is aan de gemeenschap en een intellectuele vorming moest kunnen bieden aan ieder die daartoe bekwaam is. De universiteit moet zich dan ook kunnen aanpassen aan een veranderd publiek.

Studiedruk en oorzaken

Bij het fenomeen studiedruk spelen twee factoren een rol: het programma zelf met de eisen eraan verbonden en het publiek waarvoor het programma bedoeld is. Feit is, er komen meer mensen naar de unif — *demokratisering*, volgens een student-pannellid —, maar volgens Prof. Wils heeft dit tot resultaat dat ook het IQ is gedaald, en de vermensingking van de norm ertoe heeft geleid dat zwakkere studenten ook een universitaire opleiding kunnen doorlopen — de kwaliteit van het publiek daalt dus. Monitor Cloet (in het publiek) stelde dat steeds meer mensen uit 'lagere' humaniora-afdelingen naar de unif komen.

Analyse van de cijfers toont echter aan dat de aangroei van het aantal mensen uit de 'zwakkere' richting de daling van het slagingspercentage niet volledig kan verklaren: het slagingscijfer daalt sneller dan hun aandeel stijgt. De slagingskansen van de mensen uit alle richtingen dalen. Eén van de studenten uit het pannel viel daarom deze stelling aan. Andere

verklaringen voor de daling van het slagingspercentage dienen te worden gezocht. Dekaan Pinnoy rapporteerde de opinie, die onder de profen leeft, dat het peil van het middelbaar onderwijs inderdaad gedaald is, of dat alleszins het soort van capaciteiten van afgestudeerde scholieren veranderd is. Nochtans wou de decaan de verantwoordelijkheid niet helemaal van de universitaire rug schuiven — ook aan de programma's schort dus iets. Hij noemde enkele andere factoren die bijdragen tot de studielast: specialisatie, het gebrek aan collegiaal overleg bij de profen (overlapping van stof en taken) en het eksamsysteem. De decaan pleitte voor een gededespecialiseerde eerste kan, een reductie van het programma en een herziening van het eksamsysteem. De eerste twee maatregelen worden trouwens door de

bezuinigingen opgedrongen. De decaan stond een herleiding voor van het aantal uren les tot 18 uur in de week, waarbij hij voor elke les twee uur zelfstudie inkalkuleerde.

Wat het eksamsysteem betreft maakte de decaan de opmerking dat studenten, liever dan inzicht te verwerven in de stof, details gaan blokken en dat ze daarbij ook de eksams liefst zoveel mogelijk spreiden. Een ander eksamsysteem zou ook een verlichting van de studiedruk kunnen betekenen: meer eksamen op minder tijd, vakken zelfs tesamen afnemen, en dat dan terwijl de voorproef peilt naar de bekwaamheid van de student, *en minder naar de feitelijke kennis*. Prof. Doyen (in het publiek) viel hem hierin bij en zei dat er een onderscheid diende gemaakt te worden tussen een kwis en een universitair eksamen. De geste

moet hierin van de student komen. Overigens replicerde men hierop dat ook het onderwijs daaraan diende te worden aangepast. Hier moet aan toegevoegd worden dat dit op het niveau van de hele opleiding dient te gebeuren, de goede wil van één prof is niet voldoende. In het bos van de eksamen zijn immers alle bomen gelijk.

Onderwijscommissies en controlemiddelen

Gedurende het debat werd heel wat heen en weer gepraat over de rol van de studenten op de onderwijscommissies. Volgens prof. Wils moesten de studenten op de POC (Permanente Onderwijs Commissie) erop wijzen als er zich problemen voordoen, het is niet de taak van de prof om telkens na te gaan of zijn vak niet te belastend is. Die feedback in het onderwijs moet dus van de studenten (vertegenwoordigers) komen. Daartegenover werd gesteld dat de studenten op onderwijscommissies ten overstaan van de profen in

(vervolg op de achterpagina)

Eredoctoer Jean Pictet of het Rode Kruis aan het woord Het gaat om eerbied voor de menselijke persoon...

Het Rode Kruis werkt niet alleen kuratief, na de ramp. Het werkt ook preventief, het tracht de wereldgemeenschap te overtuigen het ergste, het afschuwelijkste, in één woord het onmenselijkste te vermijden. De geest is altijd dezelfde: zorg voor de mens, vrij van elke ideologische vooringenomenheid, universaliteit en tegelijk afkeer voor lawaaijgheid publiciteit. *Jean Pictet*, jurist van het Rode Kruis bracht ons deze boodschap twee weken geleden; de moeite waard om er eens op terug te komen.

'Dat de wereld niet in haat zou vergaan' Deze uitspraak van Henri Dunant was een sleutelzin in het dankwoord van de nieuwe doctor honoris causa. Ze verwoordde misshien ook een thema dat de KUL aan haar patroonsfeest (2 februari) wilde geven. In die geest ook, maar op een ander vlak, benadrukte Helmut Schmidt de waarde van de Europese Gemeenschap en van elke internationale samenwerking als beste grondslagen voor de vrede. En Jean Pictet eindigde zijn dankwoord met een oproep tot massale ratificatie van de twee aanvullende protocollen van Genève van 1977 houdende beschermingsmaatregelen voor de burgerlijke bevolkingen in oorlogstijd.

Aan deze plichtigheid mochten weinig studenten deelnemen. Gelukkig had professor Van Houtte (internationaal recht) Jean Pictet op een gastcollege uitgenodigd: een unieke gelegenheid om met deze grote man zijn ideeën beter kennis te maken.

De man

Jean Pictet was slechts 23 jaar toen hij met zijn levenswerk begon: in 1937 was hij al juridische adviseur bij het Rode Kruis te Genève. Veertig jaar later was hij nog de inspirator van de aanvullende protocollen op de Konventies van Genève van 1949 die hij ook destijds voorbereid had.

In zijn woorden klinkt de geest van het Rode Kruis, in zijn stem leeft de overtuiging, en zijn taal is schitterend. Jean Pictet is ook van die groten die de verdienste van hun werk aan hun voorgangers en aan hun medewerkers kunnen danken. Nu nog is hij aandachtig voor de inbreng van een tussenkomst van een lid van het publiek: hij noteerde zelfs een vraag!

Het humanitair recht

Tijdens het gastcollege heeft de gewezen ondervoorzitter van het Internationaal Komitee van het Rode Kruis (CICR) de hoofdkenmerken van het humanitair recht geschetst. Hij definiëerde het door zijn doel: 'de konflik-

ten regelen om de gruwelen ervan te verminderen en door zijn grondslag: 'de menselijke persoon'.

De spreker onderscheidde eerst twee vertakkingen in het humanitair recht (of recht van oorlogstijd): deze van Genève en deze van Den Haag. Het eerste recht werd door het Rode Kruis geïnspireerd en beoogt enkel de slachtoffers, terwijl dat van Den Haag de rechten van de oorlogvoerders bepaalt: het beperkt hun middelen maar blijft gericht op de instandhouding van de Staten.

Hij beklemtoonde dan de gemeenschappelijke idee van de 'Mensenrechten' en van het 'humanitair recht': 'de menselijke persoon beschermen tegen de vernielingskrachten'. Nochtans maakte de jurist van het Rode Kruis hier ook een onderscheid: de Mensenrechten zijn algemeen geldend terwijl het humanitair recht uitzonderlijk is: 'Het is wat van de rechten van de mens overblijft wanneer de oorlog alles vernield heeft. Het eerste recht betreft de staat en zijn onderhorigen, het tweede de staat en zijn vijanden.' Dit dubbel onderscheid noemde de spreker 'wezenlijke verschillen' en hij wenste de handhaving ervan. Het lijkt ons dat het aan dit tweevoudig onderscheid te danken is dat het Rode Kruis bijna overal aanvaard wordt.

'De oorlog is een middel, het laatste, om een staat te doen buigen. Hij beoogt de vernietiging van het militair potentieel van de vijand (...). Alle nutteloos geweld is misdadig.' Vertrekend van die drie vaststellingen verduidelijkt Jean Pictet een reeks bepalingen uit het humanitair recht: vijf sommen op. Persoonlijkheidsrechten: verbod te bevelen dat er geen overlevenden bij een veldslag zouden zijn, recht voor de gevangenen op briefwisseling met hun gezin, verbod van discriminatie op grond van ras, geslacht, godsdienst... en tocht recht op zwaardere voorraaden voor de zwaksten en medische redenen. Een inbreng van de protocollen van 1977: het verbod van represailles tegen de burgerlijke bevolking, daaraan beantwoordt het verbod de bevolking als menselijke scherm rond een militair objectief te plaatsen.

Hij haalde nog enkele principes aan, eigen aan het recht van Genève. Principe van neutraliteit: het sanitair personeel (militair of burgerlijk) moet zich onthouden van vijandige daden: 'Ze worden alleen maar beschermd als genezers, niet voor zichzelf maar voor de gewonden.' Hij voegde eraan toe: de gewonden van beide kampen. Principe van normale leven voor de gevangenen: 'Krijgsgevangenschap is geen bestraffing, het is een oorlogsmaatregel.' Het humanitair recht onthield zich in de richting van nieuwe beschermingsmaatregelen: voor goederen die noodzakelijk zijn voor de overleving (≠ welvaart) van de bevolking (verbod van het veroorzaken van

hongersnood), voor goederen waarvan de vernietiging een gevaar oplevert: kerncentrales zowel als waterdammen. Ook het verbod van ongedifferentieerde — vooral brandstichtende — wapens en van bedrijvigheid — schijnbaar onschuldige — voorwerpen maakt deel uit van deze nieuwe regels.

Bekentenis

Jean Pictet beëindigde zijn gastcollege met enkele persoonlijke bedenkingen: 'De oorlog is veroordeeld, dan verklaart men hem niet meer maar men voert hem toch. Zo moet men de Konventies zelfs niet meer eerbiedigen!'

Hij onderscheidde het 'ius ad bellum', recht zich te verdedigen van het 'ius in bellum', recht in de oorlog. Dit laatste recht is gelijk voor alle partijen in het konflikt. En het is enkel op dit niveau dat het Rode Kruis werkt. Hij verzette zich daarom tegen de eis van sommigen dat de konflikten eerst gekwalificeerd zouden worden (als betreft de staat en zijn onderhorigen, het tweede de staat en zijn vijanden.)

Dit dubbel onderscheid noemde de spreker 'wezenlijke verschillen' en hij wenste de handhaving ervan. Het lijkt ons dat het aan dit tweevoudig onderscheid te danken is dat het Rode Kruis bijna overal aanvaard wordt.

De Konventies hebben een deklaratieve en gewoonterechtelijke karakter, zodat ze zelfs een staat kunnen binden die er geen partij bij was. Een ander gevolg van het niet-overeenkomstelijk karakter van het humanitair recht is dat de 'toepassing ervan nooit afhankelijk mag gesteld worden van een tegenprestatie van de tegenpartij.' Het gaat niet om wederzijdse voordelen maar om eerbied voor elke persoon,' zei de nieuwe doctor honoris causa.

Met bescheidenheid en overtuiging bracht Jean Pictet op het einde van zijn loopbaan ons een boodschap van universaliteit: de boodschap van het Rode Kruis.

Alain de Crombrughe

Rektor Piet De Somer overhandigt het eredoktoraat van de Katholieke Universiteit Leuven aan Jean Pictet (foto Wim Verhelst)

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

tot - 30 % op NIEUWE

literaire en
wetenschappelijke
boeken !!!!!

CASH tegen CASH !

Kom langs en zie

voor jezelf !!!!!

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

ONGELOOFLIJK !!!!!!!!!!!!!

" IN DEN BOEKENHOEK "

t' Capelleke, Tiensestraat 82,
3000 Leuven

ADVERTENTIE

Zo, vanaf deze week tot zowat het einde van het academiejaar zit je er mee opgescheept. Willen of niet, wie de Veto volledig leest, zal de redacteuren Pieter T'Jonck en Wim Verhelst vanaf deze week moeten volgen op hun speurtocht langs de Vlaamse universiteiten.

Deze week dus: Vlaamse Uniefs Deel II, maar ook de VUB deel I. Waar in antwoord krijgt op volgende vragen: kunnen detectieverhalen waarheidsgetrouw zijn, zijn kraken elitair, waarom zijn studenten verenigingsdiertjes? Maar uw nieuwsgierigheid zou — wie weet — ook bevredigd kunnen raken als u zich het volgende afvraagt: kunnen kringen politiek zijn, wat is het verschil tussen *open*, *één*, en *als-lijst*, hoeveel raden telt het *Grote Mechanisme*? En dan zwijgen we nog (niet) over subversieven, FM-Bruxel en Vrij Onderzoek. Studenten in Brussel: niets nieuws, maar soms eigenaardig.

De student aan de V.U.B.:

Niets nieuws... maar een paar eigenaardigheden

(vervolg van de voorpagina)

Alleen pech als iemand die je niet kan uitstaan daar in hetzelfde huis gebruik wil van maken.

De volgende dag, na de middag, slaat de vlam in de pen. De tongen komen losser en we krijgen de indruk een blik te kunnen werpen in het leven achter de betonnen kampsuuren.

Opvallend is dat op deze universiteit alles sterk *gecentraliseerd* en *geïsoleerd* van het *stadsleven* gebeurt. Dit maakt het zoeken naar organisaties, structuren en gebeurtenissen makkelijker, maar ook veel intenser en soms verwarrender. De centralisatie: alle diensten van de sociale sector zijn ondergebracht in de *studentendienst*, een paar honderd meter daarvan vind je ook het studentenrestaurant. Kleiner dan wat je in Leuven gewoon bent, maar ook hier heerst de klassieke drukte van pamfletten-uitdelen en infostands. De VUB is geïsoleerd van de stad; op de kampus is zelfs een winkel, de *Vubiek*. Vergelijkbaar met 't Stuc in Leuven heb je hier een *kultuurkoffie*, een koffiebar waar ook optredens, tentoonstellingen e.d. georganiseerd worden.

Kringwerking

Studenten zijn verenigingsdiertjes, ook aan de VUB. Ze verenigen zich bijvoorbeeld in fakultaire kringen. Er zijn er zeventien, met dikwijls ronkende namen zoals de *BAK* (Brusselse Aardrijkskundige Kring) of *PPK* (Psycho-Peda Kring). Anderzijds kent men er ook de regionale kringen, die de VUB-studenten uit een bepaalde streek van België trachten te groeperen. Een soort studentenklubs dus.

De fakultaire kringen aan de VUB werken heel sterk *ad hoc*, d.w.z. dat zij zich vooral bezig houden met studentieke activiteiten, of met een zich aanbiedende — onderwijs- of andere — problematiek.

Naast de kringen is er ook het *Brussels Studenten Genootschap* (BSG) de overkoepelende studentenvereniging van de universiteit. Deze vereniging is relatief autonoom t.o.v. de kringen; ze wordt ook apart verkozen. Het genootschap fungeert — zij het niet in dezelfde mate als de ASR — als logistiek centrum (dat voorafgaandelijk studiewerk verricht bijvoorbeeld m.b.t. academische graden) voor de kringen, maar het heeft wel een archief. De werking van BSG is dus centraal, maar o.i. weinig geprofileerd. BSG "treedt op als bufferorgaan tussen de studenten en de Raden, de Commissies, zodanig dat de studenten en dito afgevaardigden langs het aangelegde archief over alle informatie kunnen beschikken." (1).

In die zin doet BSG niet aan politieke vorming, en is ook niet zodanig een discussiecentrum als wel een informatiecentrum voor officiële aangelegenheden. Vorming en discussie zou men eerder moeten zoeken bij *Vrij Onderzoek* (VO). Het genootschap heeft wel een uitgebreid praktisch werksterrein. Zo worden er filmfestivals, sportmanifestaties, TD's enz. ingericht. Zo is een jaarlijks weerkerende BSG-manifestatie de St. Verhaeren-TD. In de genoemde activiteiten verschilt deze organisatie dus kwa opzet en visie weinig van een grote gestructureerde kring, zoals het VTK in Leuven.

En de politiek?

Links of rechts betekent voor BSG-voorzitter *Sytsse Kuyck* niets. De organisatie bestempelt zichzelf graag als 'apolitiek', maar eigenlijk voert het een politiek van *efficiency*. De werking en houding van het BSG is gericht op de brede middenmoot der studenten, er wordt weinig aan duiding gedaan. Niet teveel gelud dus, maar in de eerste plaats een pragmatische aanpak.

De kanalen waarlangs er dan toch politieke discussie wordt gevoerd, lijken ons enerzijds VO en anderzijds bepaalde studentenkringen van politieke strekking.

Kenmerkend voor wat je de 'politieke kringen' zou kunnen noemen is dat ze autonoom van elkaar fungeren. Bovendien zijn het minderheidsgroepen met een werking of opvatting die

organisaties groepeerde en anderzijds de *Open Lijst*, een konglomeraat van verschillende strekkingen. Deze laatste pretendeerden 'neutraal' te zijn, maar de inhoudelijke tendens van de lijst werd eigenlijk gedomineerd door tamelijk radikaal-liberale ideeën.

Het Grote Mechanisme

Reeds hoger schreven we dat het merendeel der studenten zich weinig interesseert aan studentenpolitiek. De *Open Lijst* speelde zeer handig in op deze desinteresse — of ze dat bewust deden is een andere vraag — met het gevolg dat alleen 'links' als 'politiek' werd aanzien.

Bij een kop koffie in de studentenresto legde pers-student *Stavros* ons het *Grote Mechanisme* van de *Open Lijst* uit. Door handig in te spelen op enerzijds de apatie en anderzijds de zo gehate polarisatie slaagde deze lijst erin een soort monopolie te verwerven op het 'redelijke medebeheer' zodat hun sukses bij de opkomst zo goed als verzekerd was. Zij wonden dan ook de strijd en hun vertegenwoordigers zeten nu in de *SOR*.

Maar ook bij links was het niet al rood wat blonk. Er heerste immers verdeeldheid binnen de *Eén-Lijst* en er zijn kemels met bokken geschoten. De analyse hiervan tot in de details zou ons te ver leiden. Maar er kwam in elk geval een scheuring met als gevolg een derde lijst: de *ALS*, Aktief Linkse Studenten. Deze scheuring verminder-

Erwin De Clercq, voorzitter V.O.: op zoek naar nieuwe wegen. Maar ook aan de VUB zijn machinaties troef. (foto WIV)

subversief kunnen betiteld worden. Het zijn de apolitieke idealisten, de ongebonden progressieven die het op andere wegen zoeken. Ze lijken iedereen dom te vinden, en met hun anarcho-tintje zijn ze zowat het typevoorbeeld van de mens uit het Ik-tijdperk. Wij kwamen hen tegen onder namen als *De Homoseksuele Utopisten*, of het *ASSK*, *Anti Seksistische Kring*. Ook zij schijnen 'gelul' te verwerpen en houden het bij ludieke acties, zoals een mannelijke striptease door het *ASSK*. De enige banden naar de 'officiële' studentenstructuur toe lijken persoonlijke relaties met leden van VO.

Vrij Onderzoek

We behandelen deze kring het laatst omdat hij nergens en overal te plaatsen is. *Vrij Onderzoek* is een officiële studentenkring, zusterorgaan van het BSG. Iedereen kan gratis lid worden. Het vrije onderzoek dat in de statuten van VO wordt gehuldigd is een vorm van wetenschap of politiek beoefenen die waars is van elk dogma — dit om het simpel te houden.

Vrij Onderzoek zag zijn subsidies ingekrompen van 250.000 naar 200.000 fr. Of dat iets te maken heeft met het imago van VO is onduidelijk; feit is dat ze met een links etiket zitten opgescheept. In hun werking zoeken ze echter naar nieuwe en alternatieve wegen om tegen het VUB-gebeuren aan te kijken en binnen het VUB-leven actie te voeren. Eigenaardig is dat VO werkt op politici-studenten als stroop op de vliegen; VO heeft de facto weinig impact, maar komt dus bijvoorbeeld niet enkel voor ons over als 'een frisse wind op de kampus'.

De studekring *Vrij Onderzoek* geeft een blad uit, '*Vrij Onderzoek*' (vroeger 'Vodje') dat je zou kunnen het zusterblad van Veto noemen. Ook daar is VO complementair aan BSG, dat 'Vubke' uitgeeft. Terwijl 't Vubke eerder een informatieblad is, zou je '*Vrij Onderzoek*' eerder als opinieblad kunnen omschrijven. In dit verband moet het feit vermeld dat niet 't Vubke, maar juist *Vrij Onderzoek* in '82 het eksamenreglement afdruckte. Het blad *Vrij Onderzoek* kent zowat dezelfde werksfeer als Veto, wat VO-redakteur *Walter Vermander* de opmerking ontlokte: 'Soms denk ik dat het een ziekte is, al dat actief zijn.'

Studentenpolitiek, zeker op het vlak van medebeheer, is ook aan de VUB in de eerste plaats een zaak van ingewijden. En ook daar wordt er veel gesjacherd en gemachieneerd. Zo zou *Erwin De Clercq*, voorzitter van VO, meedingen naar het ondervoorzitterschap van de *SOR*, en werd daarbij op alle mogelijke manieren gedwaarsboomd door een studentenafgevaardigde uit de Raad van Beheer. Zijn al die structuur-studenten dan van dezelfde wesp gestoken?

Pieter T'Jonck
Wim Verhelst

(1) Uit *Handboek van de V.U.B.-student*, 1982, p. 51.

Heel dit bonte wereldje dat in dit eerste deel over de VUB werd beschreven, wordt grotendeels gefinancierd vanuit de sociale sector. Wie daar de plak zwaait en ook wie het voor het zeggen heeft in de globale universiteitsstructuur, verneemt u volgende week in 'Vlaamse Uniefs deel III': 'De VUB: een glazen huis... of modder op de ruiten?' □

Vlaamse Uniefs deel II (V.U.B. deel I)

de meeste studenten geen bal interesseert. De onderlinge (negatieve) aandacht is des te groter: ze zijn de eersten om elkaar uit te schelden voor *rotte vis* en dies meer. En zo komt het fenomeen van de *polarisatie* in de wereld. Het zijn de gekende namen, zoals *MLB*, *VUJO*, *PVV*-jongeren, *VVS-SVB*, *VNSU*, enz.. De verkiezingsstrijd voor de vertegenwoordiging in de *Sociale Raad* (de *SOR*, die aan de VUB de sociale sector beheert) speelde zich hoofdzakelijk af tussen het 'linker en rechter blok'.

Hoe ging de verpolitiserings van de strijd om het medebeheer aan de VUB in zijn werk? Je had twee lijsten: langs de ene kant de *Eén-lijst*, die de linkse

de de armsgang van het linkse kamp en heeft als indirect gevolg gehad dat bij de huidige vertegenwoordiging vijf op de zes vertegenwoordigers in de *SOR* en alle zes vertegenwoordigers in de Raad van Beheer centrum tot rechts zijn. Op zich is dat natuurlijk niet verkeerd, maar het schijnt ons toe dat bv. een *MLB*-er in de medebeheersstructuren aan de VUB geen misplaatste grap was geweest. Uit een gesprek dat wij hielden met mensen van deze organisatie bleek immers niet alleen een extremisme, maar vooral een visie. Maar ja, de marxisten-leninisten zijn niet overal even geliefd... en dit niet altijd ten onrechte. Een van de grote problemen op de VUB die zij echter wel weten te omzeilen is het grote gevaar voor *rekuperatie*.

De medebeheersstructuur van de VUB is immers zo studentvriendelijk dat je er als student als het ware in de watten bent gelegd. Wie geïngageerd is en bereid om een verantwoordelijkheid op te nemen krijgt zeker kansen genoeg om zijn idealisme waar te maken... binnen de door het beleid aangereikte (en gekontroleerde?) structuur. Dit maakt dat wie in de beleidsorganen terecht komt het grote risico loopt zijn *Wille zum Gut* te zien veranderen in *Wille zur Macht*. Toegegeven, dit euvel speelt zich meestal af onder druk van de omstandigheden, maar het spreekt voor de Brusselse *MLB* dat zij er angstvallig voor waken niet gerekuperd te worden in het bureaucratisch systeem. Maar volgende week vertellen we u meer over de mechanismen die in Brussel op de kampus, in het beleid, aanwezig zijn.

De subversieven

Los van alles en allen die hoger staan vermeld heb je nog die kringen die als

eurodevezzen
rekenenrekenen
ontwikkelingshulp
productie
spaanspaans
investeringen
demografie
werkgelegenheid

INTELLIGENCE SERVICE

De G-Bank zet haar Documentatiecentrum open voor de studentenwereld.

ADVERTENTIE

F.K.K.: vorig werkingsjaar wordt begraven

In vorig nummer kon je — weggemoffeld — reeds enkele cijfertjes lezen van wat enkele verenigingen in '82 ontvingen. Hier krijg je het volledige overzicht.

Om de getallen te laten spreken, is enig inzicht in de manier waarop de subsidiëring van vrije verenigingen gebeurt van belang.

Alvast is het nodig om te weten dat de subsidiëring per burgerlijk jaar verloopt en niet per academiejaar. Dat komt doordat de algemene ASR-boekhouding — zoals overal gebruikelijk — per kalenderjaar wordt afgehandeld. Dat is ook de reden waarom erkenning van vrije verenigingen geldt van januari tot en met december.

Opsplitsing

Jaarlijks wordt in de centrale ASR-begroting een bedrag ingeschreven voor toelaging via de FKK; in '82 bedroeg dit 400.000 fr. Dit globale bedrag wordt, volgens criteria, vooraf opgesplitst in een aantal delen. 5% wordt beschikbaar gehouden voor projecten die de FKK gezamenlijk ondersteunt. Hiervan werd een bedrag goedgekeurd voor het Universitaire Gele Kruis voor verzending van medisch materiaal naar Libanon; Wetswinkel kreeg een som voor de uitgave van een brochure over de rechten van de huurder; op voorstel van KVHV

werd een langlopende renteloze lening goedgekeurd voor de uitbouw van een Vlaamse school in Komen; dit bedrag werd rechtstreeks overgemaakt aan de Komense vereniging en het bedrag is niet opgenomen in het KVHV-eind-totaal.

10% van het resterende bedrag (380.000 fr.) wordt gedeeld door het aantal erkende verenigingen. Dat aandeel wordt aan elke erkende vereniging uitbetaald als vaste sekretariatsvergoeding samen met haar eerste aktiviteitsubsidie. Door het rekken van de erkenningsprocedure werden er uiteindelijk 21 verenigingen erkend waar oorspronkelijk 20 voorzien waren, wat het sekretariatsaandeel voor elke vereniging op 1900 bracht. Gezien BPA en Arbeid-VSB geen enkel aktiviteitsdossier indiende, kon het sekretariatsbedrag behouden blijven.

Voor elke erkende vereniging wordt ook nog 1.500 fr. voorbehouden voor toelaging van de uitgave van themabrochure(s); dit wordt alleen uitbetaald wanneer een vereniging een dergelijke publicatie voorlegt.

Maandelijkse aktiviteitsubsidie

Het resterende bedrag (312.000) wordt over acht 'aktieve maanden' gedeeld; maandlijks kan hierop beroep worden gedaan voor georganiseerde activiteiten. Wat een hoeveel toelaging wordt, is vastgelegd in subsidiërcriteria. Daarin worden zes rubrieken

onderscheiden: aan elk is een plafond (maksimum-)subsidie verbonden en de berekening van elk is ook nog eens onderworpen aan regels. De zes rubrieken en de plafonds zijn: pamfletten, folders (820 fr), stickers (700 fr), affiches (1000 fr), huur zalen (1500 fr), reisvergoedingen voor sprekers (1000 fr) en audio-visuele media (film, video, tentoonstellingsmateriaal, ... 1500 fr). Dit alles per pamflet, per affiche, enz. Elke vereniging kan onbeperkt subsidie stukken inleveren, maar het totale subsidiebedrag voor alle aanvragen samen kan het beschikbare bedrag per maand niet overschrijden. Is dit wel het geval, dan worden de toegekende bedragen evenredig verlaagd tot het beschikbare bedrag. Dit is, zoals kan afgelezen worden, in '82 niet het geval geweest. Integendeel, elke maand bleef er een overschot dat bij de volgende maandelijkse schijf werd gevoegd.

De blanco's wijzen erop dat die bepaalde vereniging voor de aangegeven maand geen subsidie-aanvraag indiende, in enkele gevallen gaat het om laatijdig ingediende aanvragen, die niet meer in aanmerking komen.

Op de laatste horizontale lijn is aangegeven hoe de verdeling van de totale FKK-subsidie voor 1983 er in principe uitziet. Zoals in Veto 13 reeds werd geschreven, werd ook de toelaging voor de FKK (oorspronkelijk 400.000 fr) om besparingsredenen in gekrompen, zoals voor de meeste ASR-onderdelen.

Marcel Mees

Erkende verenigingen (1)	sub-totaal (2)	sektet vergoed	dossier subs	gezamel projekt	algem totaal
AIB	2854	1900	1500		6254
BPA					
CDS	8480	1900	1500		11880
KVHV	43320	1900	1500	3000	46720
SJW	19458	1900			21358
VVN	5950	1900			7850
VVS-SVB	3785	1900	1500		7185
WDW	1726	1900			3626
LVSV	820	1900	1500		4220
UGK	5270	1900		14500	21670
Arbeid-VSB					
LESK	6740	1900			8640
VH	4272	1900			6172
NSV	8784	1900			10684
VU-Jo KUL	1950	1900			3850
RD	2346	1900			
KIB	4364	1900	1500		7764
MLB	24419	1900			26319
Europakring	10190	1900			12090
WW	2031	1900		2500	6431
UA	5002	1900			6902
Beschikbaar	312000	38000	30000	20000	400000
Totaal uitbet.	161761	36100	9000	20000	226861
Beschikbaar 1983	309064	37008	24000	19481	389533

Tabel: financieel overzicht FKK (Financiële Controle Commissie) 1982.

(1) Verklarende afkortingen: zie Veto 15.

(2) Totaal van de maandelijkse subsidies voor ingediende activiteiten.

Bedrijfsbezettingen:

De arbeidersstrijd en de economische crisis.

Fabela-Zwijnaarde, De Moor-Drogenbos, de diverse grootwarenhuizen van Galeries Anspach, Chevron te Feluy. Het zijn allen namen van bedrijven die op dit ogenblik bezet worden, nadat bekend raakt dat de onderneming de deuren zou sluiten.

'Alsmeer meer zoeken de werknemers naar andere aktiemiddelen die ruchtbaarheid geven: bezetting van overheidsgebouwen, banken en bruggen of zelfs het grijzen van overheidsambtenaren. Steeds zijn het laatste radeloze pogingen om het werk te behouden,' schreef Bea Hertogs reeds in 1980. Jaak Brepoels, auteur van 'Wat zoude je zonder het werkvolk zijn?' is evenwel genuanceerder: 'Hoe zwaarder de economische crisis hoe banger men wordt en hoe minder solidariteit er te verwachten valt. Het bewijs is er: nu de crisis zich echt laat voelen, wordt er in verhouding minder gestaakt dan, enkele jaren geleden. Er wordt echter wel harder en vebeter gestaakt.' Feit is zeker dat de sociale vrede tussen arbeiders en patroons, die in het verleden regelmatig uitdrukking kreeg in interprofessionele overeenkomsten, cao's e.d. langzaam maar zeker aan het afbrokkelen is. Die sociale vrede was na de tweede wereldoorlog in een aantal sociale verdragen vastgelegd: 'Na beider standpunten te hebben belicht erkennen de werkgevers- en werknemersvertegenwoordigers dat de goede gang der ondernemingen, waarmede de algemene welvaart van het land verband houdt, alleen door trouwe samenwerking kan geschieden.' 'Rekening houdend met deze bekommernissen zullen de vruchten van de opvoering van de produktiviteit op billijke wijze verdeeld worden tussen de onderneming en de werknemers met inachtneming van onder meer de wetslag van de opvoering van de produktiviteit zowel op de werkgelegenheid als op de levensvoorwaarden.' Het is natuurlijk makkelijker over de verdeling van winsten te praten, dan over inlevering of de verdeling (?) van de verliezen in tijden van economische recessie, ook al omdat men stilaan gewoon geworden was om de zogenaamde kwaliteitsproblemen in het bedrijf bv. arbeidsorganisaties, arbeidsritme, arbeidsveiligheid, werkklimaat, menselijke verhoudingen, participatie, erkenning en waardering van de werknemer, te 'verlonen' wat betekent dat eisen op dit vlak opgelost werden, bv. door loonsverhoging.

vakbondsvrijheid

Sedert enige tijd grijpt de regering meer en meer eigenhandig in, en veegt bv. door de gedwongen inlevering van afgesloten CAO's van de kaart, anderzjds is er het fenomeen dat Bea Hertogs het 'wildgeworden patronaat' noemt, nl. dat hoe langer hoe meer afgesloten akkoorden door patroons naast zich neer worden gelegd. 'De lock-out (bedrijf sluiten bij v. een staking), werd vanonder het stof gehaald. Militante arbeiders en deleges vlogen de laan uit, de vakbondsvrijheid in de bedrijven werd ingeperkt,' aldus Jaak Brepoels. Verder was er in het begin van de zeventiger jaren vanuit de arbeiders een toename van wantrouwen merkbaar, ten aanzien van de vakbondstop, vooral met betrekking tot hun vaak dubieuze rol in het overleg met de patroons. 'De grote vakbonden kregen het verdedigen van stakende arbeiders die de vinger legden op een aantal zere plekken; de burokratisering, de afwezigheid van democratische controle, de integratie in het kapitalisme, de geringe strijdbaarheid...' Wie de periodes 1969-1970 en 1979-1980 wil vergelijken, waarbij de eerste periode gekenmerkt was door economische hoogconjunktuur, en de tweede door laagconjunktuur, komt tot de vaststelling dat de bezetting als aktiemiddel in de tweede periode veel meer aangewend wordt.

In 1969 — 1970 tellen we nauwelijks 12 bedrijfsbezettingen, in 1979 — 1980 is dit aantal opgelopen tot 135, waarbij in dit laatste cijfer 77 bedrijfsbezettingen inbegrepen zijn, en 58 bezettingen van andere gebouwen zoals ministeries, banken, e.d. (1). 'Men kan van een bezetting spreken wanneer de werknemers gedurende een langere tijd (minstens één dag en één nacht) de afdeling, de fabrieksgebouwen of de ganse fabriek werkelijk in handen nemen m.a.w. bezetten. Wanneer de bezetting gepaard gaat met een geheel of gedeeltelijke produktie spreekt men van een tijdelijke overname in eigen beheer,' aldus prof. Blanpain. In de zeventiger jaren waren er in België, geïnspireerd door de arbeidersakties in het horlogebedrijf Lip in Frankrijk, twee experimenten met produktie in eigen beheer, nl. Prestige in Tessenderlo en Salik in Quaregnon (nabij Bergen). Op dit ogenblik is er in het Franse Pantin een dergelijk experiment aan de gang in een Seita-fabriek, waar een tiental arbeiders rode Gauloises fabriceren, met de produktiemiddelen van de vorige eigenaar. Bezetting van het bedrijf wordt het meest als aktiemiddel gebezigd in

geval van sluiting. Inzake de legaliteit van bedrijfsbezettingen zitten we in België op dit ogenblik met een verwarde en onduidelijke rechtspraak. Meer en meer vindt een nieuwe stroming in de rechtseleer ingang, die stelt dat het begrip 'eigendom' een sociale dimensie heeft. De werknemers hebben volgens deze stelling ook hun rechten op het bedrijf, omdat zij er de sociale eigenaars van zijn, versus de zgn. 'financiële eigenaars'.

Te citeren arrest in dit verband is de klacht die de Brusselse Rechtbank van Koophandel behandelde tegen de arbeiders van het Salik-bedrijf op verzoek van Salik. Deze rechtbank erkent het recht op bezetting impliciet, als de verkoop van de produkten in overeenstemming was met de handelswetgeving.

De Standaard vond na de Galeries Anspach-bezetting dat de rechtspraak naar een consensus toegeroep om bezetting als een aantasting van het eigendomsrecht te bestempen. De Standaard steunt zich hierbij wellicht op een uitspraak van de vrederechter van Grivegnée die eind juli 1982 besliste tot uitdrijving van de bezetters, en de groep bezetters veroordeelde tot het betalen van een som van 1000 fr. per dag dat zij in het bedrijf

doorbrachten. Als argument voor deze beslissing steunde deze rechter zich op de aantasting van de vrijheid van handel en van het eigendomsrecht. In de politieke commentaren op de bedrijfsbezetting wordt vaak gewezen op het investeringsklimaat dat aldus verknooit zou worden. Vaak zijn het echter de multinationals die met hun filialen een internationaal schaakspel spelen, en hierbij de werknemers als kleine pionnen naar wellust verzetten. 'De onwetendheid over de interne structuur van een multinational, holt elke mogelijke strategie om een multinational om een volwassen manier aan te pakken uit, en maakt zelfs een bedrijfsbezetting meer dan eens tot niet meer dan een krampachtige, maar zinloze wanhoopdaad,' stelt Leo De Haes over de onmacht van de arbeiders ten aanzien van de multinationals.

bezettingen

Waarom voert men een bezetting van het bedrijf uit? De bezetting van de Galeries Anspach wordt gevoerd om de financiële eisen die de werknemers nog hebben lopen, inzake afdukingspremies, het geld dat ze ingeleverd hadden e.d. kracht bij te zetten. Anderzjds is er de steeds terugkerende

eis om bij overname, als eerste in aanmerking te komen voor een job. Ten derde is de bezetting het wapen bij uitstek om de strijd verder kollektief te kunnen voeren. Na de sluiting van het bedrijf zouden de werknemers normaler matier dan aldus verspreid zijn... Ten vierde fungeert de bezetting vaak hetzj als drukkingsmiddel op de oude patroon, hetzj op de curatoren, hetzj op diegene die wil overnemen. Druk op de eerste twee kan natuurlijk efficiënter uitgevoerd worden als in het bedrijf nog goederen van waarde zijn. In het boek over de bezetting van de RBP lezen we: 'Vanaf het ogenblik dat er zeker van waren dat de firma de raffinaderij wou sluiten wou ik een demonstratieve aktie beginnen, niet van het hele bedrijf, maar wel van het hoofdgebouw. Als we dat toen al gedaan hadden, dan hadden we een sterk argument gehad: de produkten, de veiligheid, een drukkingsmiddel dat is weggevoerd door het leeghalen van de tanks. Op dat ogenblik hadden we sterker gestaan in de onderhandelingen.' Hebt u ook dat bericht in de krant gelezen (DM, 4/1/83) van die agenten van Securitas die in Mechelen, net voor het personeel het magazijn

(vervolg op de achterpagina)

ILSE of de absurde ondergang van een strip

bart ramakers

Studentenbeweging nu en toen

Zes februari is onopgemerkt voorbijgegaan, zelfs voor de Veto-redactie. Niemand schijnt het opgevallen te zijn dat er vijftien jaar terug een studentenrevolte plaats had, die verwonderlijk genoeg voordelig voor de studenten uitdraaide. Het hele gedachtegoed, symbolisch uitgedrukt in het jaartal '68, behoort dat voorgoed tot het verleden? Zijn de ideeën van de actieve studenten van toen samen met hen van de unief verdwenen? Hierbij leunt de vraagstelling aan naar het bestaan van de ASR: is deze erfenis van het gedachtegoed van toen nu nog leefbaar?

De A.S.R. heeft de weinig benijdenswaardige reputatie verworven van een studentvreemde bureaucratie te zijn die haar eigen nomenclatouwa van carrière makers geschapen heeft. Een ondoorzichtige structuur waar ook de student-zonder-de-pet gemakkelijk verloren loopt. Nog algemener aanvaard is het links-zijn van de A.S.R., wat in verband gebracht wordt met haar zogenaamd ondemocratische karakter: 'the A.S.R. as democratic as the U.S.S.R.?' Symptomatisch in dit verband zijn de geregelde uitvalten tegen 'de A.S.R.' vanwege vrije verenigingen uit (centrum)rechtse hoek, die hun fysieke hoogtepunt bereikten in de bezetting van 't Stuc in '81. Enkele invloedrijke kringen hebben zichzelf naar de oppositiebanken verwezen om van daaruit geregeld kritiek te spuien op het A.S.R.-beleid of er zich zelfs min of meer van te distantiëren. Vorig jaar werd ook het probleem van de vrijgestelden — steeds een heet hangijzer in de kritieken — weer in al zijn scherpheden gesteld. Al deze overdenkingen maken de vraag naar de zin van de A.S.R.

zeker zinvol. Wie is er het meest vervreemd: de A.S.R. of de studenten zelf?

A.S.R. kind van '68?

De voorgeschiedenis terzijde gelaten, zijn A.S.R.-structuur en werkingsprincipes een erfenis van de studentengeneratie '68-'71. Het gedachtegoed van de toenmalige studentenbeweging kan worden gesloganiseerd als 'demokratisering en politisering' (VETO heeft het er dit jaar al uitgebreider en degelijker over gehad). Er werd eensgezind gewerkt aan de uitbouw van een nieuwe universiteit, waaronder verstaan werd een Vlaamse universiteit. De thema's 'demokratische unief' en 'demokratisering van het onderwijs' riepen meer controverse op. Onder de noemer 'demokratisering van het onderwijs' werden eisen gepropagandeerd zoals studielonen halen uit een meerbelasting van de hoge inkomens, 'omdat de student moet gezien worden als onafhankelijk intellectueel arbeider in dienst van de maatschappij.' Een belangrijk aspect van de demokratisering gold (en geldt nog steeds) de uitbouw van een sociale sector. Bij het schreeuwen om een democratische unief had men medezeggingschap en medebeheer in de structuur van de unief zelf op het oog. Maar de preciese inhoud hiervan bleef in het vage.

De strijd op het eerste front — voor een Vlaamse universiteit — bestond uit wekenlange stakingen en rellen tot op 6 februari '68 (Zwarte Dinsdag) een overwinning geboekt werd met de val van de regering VDB. De eensgezindheid van de universitaire gemeenschap voor de opbouw van een nieuwe unief werd snel opgeblazen toen de strijd naar het tweede front verschoof, om een democratische unief. In december van hetzelfde jaar '68 werd een algemene staking uitgeroepen i.v.m. het recht op informatie in de nieuw op te richten overheidsorganen. De Akademische Overheid reageerde vrij vlug, bewust van het gevaar, met een

kompromis-voorstel, aanvaard door de gematigd-progressieven: beperkte inspraak en medebeheer, zoals tot op de dag van vandaag. De uiteindelijke objectieven werden daarna niet verzwegen, maar in werkelijkheid heeft men zich tevreden in het compromis genesteld. Ondertussen kregen de kringen het druk met hun interne werking: structuurwijzigingen, programmahervormingen, ontspanningstaken, informatieverbreiding en dienstverlening met eigen fakulteiten en kursu diensten. Een nieuwe pragmatische generatie kwam eraan met 'de meest haalbare oplossing' voor elk probleem. De politieke apathie greep om zich heen, heet het. Enkel voor concrete punten werd nog echt actie gevoerd, de idealen van '68 werden nog door een minderheid gekoesterd. Naast deze nog altijd grote groep pragmatie is er steeds een kleine maar actieve kern progressieve idealisten gebleven, die zich niet bij het compromis neergelegd hebben en 'aan de beginselen van '68 blijven vasthouden'.

A.S.R. beschermer van '68?

Bijzonder in de A.S.R. is de spanning tussen beide visies en de groepen die ze vertolken, merkbaar. De kritiek van de vrije, rechte verenigingen dat de A.S.R. een 'kleine gauchistische minderheid' vormt is in die zin terecht dat de meeste toonaangevende figuren in de A.S.R. kunnen gerekend worden tot de progressief-idealistische vleugel. Zij achten het hun plicht die principes van '68, aan de basis van het ontstaan en de werking van de A.S.R., ietwat levendig te houden onder de studenten, hoewel de pragmatische meerderheid er niet zo warm voor loopt en er eigenlijk nogal huiverachtig tegenover staat, al mag dat laatste niet altijd luidop gezegd worden. Wel is het zo dat sommige nieuwe kringafvaardigden, na het aanvankelijke wantrouwen overwonnen te hebben, overtuigd raken van argumenten van de

'De verbeelding aan de macht', maar ook medebeheer, demokratisering, politisering. Verdrinkt de '68-erfenis in de nattigheid van het Ik-tijdperk?

progressief-idealistische vleugel en een radikaliseringsproces doormaken. Maar dat brengt dan weer het risico van vervreemding t.o.v. de eigen kring mee.

Debat

Deze vragen gesteld, betekent nog niet dat ze beantwoord zijn. Omdat het goed is na 15 jaar eens in eigen hart te kijken, wordt de discussie geopend over de kloof die nu van toen scheidt. Daarom organiseert de Historische Kring een debat over de 'Leuvense studentenrevolte '68. 15 Jaar later' op dinsdag 22 februari om 20u. in lokaal 14 (boven de ingangspoort) van het Maria-Theresiakollege, Hogeschoolplein 2-6, Leuven, met medewerking van:

- studentenleiders van toen:
 - Kris Merckx, toenmalig praeses Medika
 - Jef Dauwe, toenmalig praeses K.V.H.V.
- studentenvertegenwoordigers van nu:
 - Luc Baltussen, vrijgestelde Kringraad
 - Marcel Meeus, A.S.R.-sektaris
 - Marc Vanvaeck, praeses K.V.H.V.
- moderator: Louis Vos, auteur van studies over de studentenbeweging en toenmalig praeses Historia.

Karin Debroey, huidige praeses Historia
Johan Verberckmoes, eindredactie.

Medewerkers aan Veto 19: Wilfried Allaerts, Filiep Canfijn, Mieke Cantineaux, Toon Clarysse, Wouter Colson, Jean de Béthune, Karin Debroey, Alain de Crombrugge, Peter de Jonge, Louis de Meuter, Bernard Dumoulin, Marie-Claire Foblets, Polleke Amaai mijne Fotozet, Guido Janssens, Ineke Leemans, Marcel Meeus, Bart Ramakers, Pol Rodts, Pieter T'Jonck, May Van Boxel, Guy Vandenbrande, Leo Vander Aa, Jos Vandikelen, Frank Van Eynde, Luc Vanheerentals, J.H. Verbanck, Johan Verberckmoes, Wim Verhelst, Ingeborg Verplancke en assistente, Chris Vervliet, Ronny Willekens, en Jan Dingeskens wiens naam wij kollektief vergeten zijn.

ADVERTENTIE

50 STELLA'S GRATIS? DAT ZAL WEL EEN GRAP ZIJN!

Stella
Artois

Wie geeft er nu 50 Stella's cadeau? Wij!

Inderdaad, als je deze maand je 21ste verjaardag viert dan bieden wij, van de Stella, je 50 waardebons aan. Daarmee kan je je talrijke vrienden trakteren in één van de typische Leuvense studentencafé's, waarvan er wellicht één je stamkroeg is.

Waarom? Kijk, je moet het zo zien. Zoals alle goeie dingen in het leven moet je Stella leren waarderen. Want Stella wordt gebrouwen voor echte bierkenners. En eens je de pittige hopsmaak van Stella te pakken hebt, wil je geen andere piils meer. Krijg de Stella-smaak te pakken...op onze kosten.

Als je dus ingeschreven bent aan de K.U.Leuven, en je wordt 21 in de loop van februari 1983, dan liggen er in onze brouwerij, Vaartstraat 94 te Leuven, 50 Stella-waardebons voor je klaar. Vraag naar Theo Luyten, die zorgt verder dat alles in orde komt (tel. 016/24 71 11).

We wensen je verder een allerbeste 21ste verjaardag toe en hopen dat het een fijne herinnering blijft aan Leuven-Bierstad.

P.S. Vergeet je identiteits- en studentenkaart niet.

Bezit, Bezet, Bezeten

SNOK en kabaret in ons Vlaanderenland

Wim Sonneveld, Wim Kan, Paul Van Vliet, Freek de Jonge, ... We kennen ze allemaal en we moeten met lede ogen aanzien dat het allemaal Nederlanders zijn. Echt serieus kabaret op nivo bestaat immers bij ons in Vlaanderen niet, terwijl het in Nederland een stilaan rijke traditie heeft. Kabaret is natuurlijk een moeilijke genre, maar toegeven dat het daarnaast ligt dat we er in Vlaanderen niet mee uit de voeten kunnen, dat het daarom altijd het kleinste broertje van het theaterwezen bij ons is gebleven, is nogal beledigend voor ons Vlaams-nationale bewustzijn. Enfin, in een universiteitsstad als Leuven zou toch af en toe iemand het minstens eens mogen proberen, zeker als men weet dat de meeste toonaangevende jongere kabaretiers in Nederland begonnen zijn als studentikoze, edoch geëngageerde knapen in de weelinge jaren '60 op de bühne van de kampsus.

En ziet! Mijn woord is vlees geworden. Aan de K.U. Leuven steekt regelmatig een schuchter kabaretgroepje de kop op. Haast altijd betreft het studenten Germaanse die zich waarschijnlijk verplicht voelen, uit hoofde van hun studies en de daardoor van hen verwachte taalvaardigheid, om de loodzware opdracht — het brengen van kabaret — op zich te nemen. Zelden is deze gezelschappen een langer leven beschoren dan de duur der studie jaren van de betrokkenen en meestal is hun werk ook niet meer waard.

Als ex-student Germaanse die zijn vorming zeer ernstig nam en daardoor meer jaren dan gebruikelijk doorbracht om de vier studie jaren af te werken, heb ik zo al meerdere groepjes de revues — want daar stemden ze zich inderdaad meestal op af — weten passeren. Over haast tien jaar — ik wordt oud (sic) — ken ik maar één geval van een groep die nog steeds regelmatig op het podium kruipt, die vijf jaar na afwaaien nog de (op één na) volledige kern van de beginnende groep meehaft en die zelfs sympathieke tot entoesiaste reacties weet uit te lokken van leken, kenners en zij die

SNOK, nog voor het zo heette: (bovenaan, v.l.n.r.) Henk Walgraave, Johan Akkermans, Frank Van Eynde en Carine Roosen; (onderaan, links en rechts) Geert Beheydt en Mark Delpiero; (midden) Terry De Vos.

beweren er iets van te kennen. Het wordt dieneengevolge hoog tijd dat de rest van de bewoende wereld ook kennis kan nemen van het bestaan en de achtergronden van dit levensverblijvende kollektief. Wat dient dan ook beter dit doel dan een artikel in VETO? Niets, neen.

Larus Ridibundus

Het is allemaal begonnen zo'n vijftal jaren geleden. 't Stuc bestond amper toen in oktober 1977 enkele Germanisten, jawel, zich rond de tafel zetten om eens iets te doen aan de op sterven na dode en oerervend dreigende te worden formule van de Germania-revue, jawel. Ze begonnen koortsachtig zelf teksten te schrijven en in te studeren om die met zoveel mogelijk professionele aanpak te brengen. Geen eindeloos geleuter meer over de kleine kantjes van deze of gene prof — een overigens al te gemakkelijke branche met dergelijke dankbare objecten voor het verzamelen van kleine kantjes — maar een heuse poging tot kabaret.

Het Germanistenkabaret, zoals het meteen succesvolste gezelschap zich toen noemde, verzorgde ook het jaar daarop een niet onaanzienlijk deel van de Germania-revue (de ganse tweede helft) en pakte bovendien later op het jaar nog uit met een eerste eigen avondvullende programma: "Politiek Geheim". Vooral rekenend op de opkomst van de studenten Germaanse, hield het Germanistenkabaret de

hele werking, en zeker de behandelde materie en de stijl, toch toegankelijk voor iedereen.

Aangemoedigd door de staande ovaties en de lovende commentaren achteraf in de fakbar besloten de stichters om de fakbar te behouden en te gaan. Onder de naam Larus Ridibundus bleven ze optreden, dit keer los van de kring Germania; optredens in eigen beheer dus. Ook buiten Leuven — zoals bijvoorbeeld tweemaal op de kampsus van het RUCA in Antwerpen

— en dus ook buiten de toch nog steeds geprefereerde ruimte van 't Stuc, liet Larus Ridibundus zich zien. Het publiek komt meestal matig opzetten maar reageert achteraf wel vaak zeer positief.

Hoewel ze zichzelf nu als "te intellectueel" bestempelen in die periode, bleef de kern van Larus Ridibundus, intussen afgestudeerd, jeverig tegen de stroom oproeien. Initiatiefnemer van weleer, aanporrend organisator, plus belangrijk tekstenleverancier Frank Van Eynde verdween in 1981 met beurzen naar Duitsland en Nederland en moest dan, tot overmaat van ramp, ook nog het Vaderland helpen beschermen tegen de voortdurende invasies van de Russen. Medestichter en grote blikvanger op het podium — vanwege plankenvast akteren, glasheldere en gevormde baritonstem en rijk komisch en mimisch talent — Henk Walgraave haakte gaandeweg af omwille van persoonlijke redenen. Leading lady Terry De Vos ging naar Willebroek wonen en licht- en geluidman Mark Delpiero zowel als around-akteur Geert Beheydt trouwden en verhuisden naar buiten de stad. Drie steeds moeilijker wordende jaren werden evenwel met repeteren, nieuwe teksten maken en heel soms eens optreden, moeizaam overbruggend, maar vandaag staat de groep er weer, meer dan ooit.

Begijnendijk

Enkele weken geleden had het intussen tot Snok omgedoopte gezelschap immers een geslaagd optreden in Begijn-

nendijk (het eerste sinds lang) met de nieuwe productie "Bezit, Bezet, Bezeten" en de komende weken staat nog een snel opeenvolgende reeks voorstellingen van dezelfde productie — het lijkt haast een toernee — op het getouw in Leuven ('t Stuc, di. 22.02, 20.30 u.), Bornem (25.02, den Boomgaard) en Hasselt (05 en 06.03, het Kroontheater). Druk dus ineens, na die mindere periode met het dreigende einde in 1982. Hard werk en toch weer entoesiasme hebben de revival mogelijk gemaakt.

Frank Van Eynde is weer helemaal terug van weggeweest om zijn oude liefde, al van in de humanoriatijd, weer leven in te blazen en in Dirk Van der Beken heeft de groep een belangrijke (her)ontdekking gedaan om met doorwrochte teksten het definitieve verdwijnen — zo lijkt het toch — van podiumbest Hendrik Walgraave in de mate van het mogelijke goed te maken. Vooral ook de blijvende steun van een toch solo ook succesvolste oostende Johan Akkermans, de klassiek geschoolde vaste pianist van het gezelschap, draagt veel bij tot de coherentie van de optredens, omdat hij de muzikale omlijsting op een professioneel nivo kan tillen.

Begijnendijk was duidelijk het keerpunt (in positieve zin dan) voor de groep, die langzaam maar zeker een zelfde lot tegemoet scheen te gaan als alle roemloze voorgangers in het genre. Dat zou dan zonde geweest zijn natuurlijk voor die ene witte raaf in de Germanistengeschiedenis-der-kabaret-ambities die het wel schijnt te kunnen. Waarmee natuurlijk nog niets gezegd is over de toekomstmogelijkheden van de groep. Daartoe moet er dringend een doorbraakmogelijkheid komen,

(vervolg op de achterpagina)

ELPEE

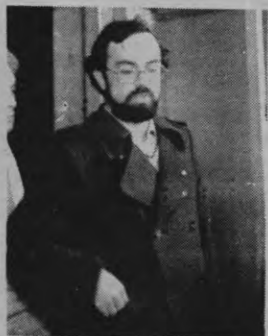
GRAMMOFOONPLATEN

ook tweedehands elpees
(aankoop en verkoop)
posters ~ songbooks ~ cassettes
t-shirts ~ fantasiejuwelen ~ badges

TIENSESTR. 35 LEUVEN

ADVERTENTIE

kreten & gefluister...

Gekonkeloos. • Het gaat slecht in de katholieke kringen. • Zo bv. bij de Christen Democratische Studenten (CDS). • Zo was er in de Leuvense CDS onlangs een poging tot patch. • Men wilde Johan Aerts als voorzitter van de troon; hij zou te 'links' zijn. • Dit vies zaakje mislukte echter. • Men trok de zaak intern recht. • Maar de CVP-sympathieke organisaties zitten met dat ganse links-rechts-gekrakeel wel serieus in hun maag gesplitst. • Zo vernamen wij met rode oortjes de frivole kreetjes van CVP-jongerenvoorzitter Van Rompuy. • Er werd gefluisterd dat. • Hij van plan zou zijn twee centrum-rechte figuren uit de CDS te laten verwijderen. • Met name. • Jean de Bethune, in vrije uren ook wel Veto-medewerker. • Maar wie

vooral de klos zou kunnen zijn. • Is Luc Deprost, ooit voorman bij de bezetting van 't Stuc in '81 door de zgn. Vrije Studentenverbond Solidariteit. • En ex-CDS-voorzitter van Leuven. • U ziet hem hier bovenaan afgebeeld op een foto-tje uit die tijd. • Dat wij voor u opsnorden uit het Veto-archief. •

□ □ □

The closet story. • Het gehandkaptentooit van de Stuc-bar is zéér populair. • Sinds jaar en dag wordt het bezocht. • Door bijvoorbeeld mensen die een uurtje rustig willen lezen. • Die komen nooit in de bar, maar wel in het toilet. •

Nog straffer. • Genoemd toilet is ook geliefd bij voyeurs. • Zo merkte tapster Gerty (ja, sorry, ik kan er toch ook niet aan doen...) op zekere dag een gat in de muur tussen het gehandkaptentooit en het aanpalende toilet. • Zij was daarin niet de eerste. • Maar zij bemerkte achter dat gat ook nog... • Een oog. • De tapster stormde het toilet uit, naar het schijnt. • De smeierlap was echter verdwenen. •

Ook echt gebeurd. • Een tapster van het Stuc (we noemen al geen namen meer) was vijftig aan het schrobben. • Tot haar grote verandering was genoemd toilet gesloten. • En bleef dat ook. • Dan maar eerst de bar en andere toiletten geschrobd. • Om daarna op de deur van het gezellige plaatsje te donken. • Kwamen naar buiten. • Twee pubers met hoogrode kop. •

ALMA-MENUS VAN MAANDAG 21 TOT VRIJDAG 25 FEBRUARI

DE WERKGROEP VOEDING

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
ma 21/2	romige aspergesoep gepan, vis andijvie in room aardappelen fruit	romige aspergesoep vleeskroketten jaridiniëre gek. aardappelen yoghourt met fruit	rijstkrans met zalm en rauwkost fruit	soep van de dag rundsgebraad gestoofd witloof aardappelen yoghourt met fruit
di 22/2	georgettesoep (avond) rundergebraad snijsbonen zilvertviesrijst yoghourt met fruit	georgettesoep gehakte steak rauwkost kroketten yoghourt met fruit	macaroni met groenten ratjetoe fruit	soep van de dag pizza fruit
woe 23/2	bonensoep gepan, varkenssteak spruitjes aardappelen yoghourt met fruit	bonensoep loze vinken rode kool puree yoghourt met fruit	koude rijst met groenten en vissla yoghourt met fruit	soep van de dag (avond) varkensslapie groene kolen aardappelen yoghourt met fruit
do 24/2	tomatensoep speciale menu europaweek	tomatensoep bitok in maderasaus puree yoghourt met fruit	groententaart rijst yoghourt met fruit	soep van de dag (avond) varkensrib romige schorseneren aardappelen fruit
vrij 25/2	longchampssoep biefstuk witte kool in room aardappelen fruit	longchampssoep rundsgebraad rauwkost kroketten yoghourt met fruit	gegratineerde casha champignons fruit	soep van de dag kip met fijne erwtes aardappelen yoghourt met fruit

WERKGROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AA. Tel. ALMA 229911

Op donderdag 24 februari in restaurant Alma II en Alma III: speciale schotel ter ere van de Europaweek, met als tema: alternatieve energie.

Menu: zonovergoten kabeljauw met groenten uit de gemeenschappelijke markt & verrassing (tombola!)

